

In gesprek met een echte Reuselse

Onze pa en ons moeder hon vruuger de zurg over un groot huishouwen en moesen moeite doen um de touwkes on elkaor te kunnen knéúpe. Ze zurgden wel vur unne wéérme nist en daor worren we hil tevreë mee, dé ist belangrékste.

Maria van Gompel-van Limpt in december 2009 in haar woonhuis aan de Hoogakker 43.

Aan het woord is de 66-jarige Maria van Gompel-van Limpt, de vierde in de rij van de elf kinderen van Janus *Jijs* en zijn vrouw Anna van *Hollandse Sjo* (Lavrijsen).

Grootouders

Opa *Geue Kees* (van Herk) had een boerderij in 't Holland. Hij is helaas al gestorven toen ons moeder pas negen jaar oud was. *Grutje* die in Reusel bekend was als *Hollandse Sjo* (Lavrijsen) kwam er toen alleen voor te staan. Van ons moeder weet ik dat grutje samen met haar oudste kinderen de boerderij heeft doorgezet waarbij ze zelf het zware werk niet uit de weg ging. Bovendien stond ze altijd klaar om anderen te helpen. Moest er bij familie of bekenden weer een *kiendje* geboren worden dan was grutje present om bij de bevalling te assisteren. Zelf heb ik die tijd dat ze in 't Holland woonde niet meer meegemaakt. Ik ken grutje pas

vanaf de tijd dat ze in de Lensheuvel woonde. Wel bleven we ze grutje van 't Holland noemen. Samen met haar zonen ome Piet en Ome *Mol* (Theo) woonde ze toen in het achterste gedeelte van de boerderij van Jan *Strooi* (Maas). Het was een oude authentieke boerderij die mij mysterieus aandeed. Er was nog een ouderwetse schouw in met een potkachel eronder. In *d'n hofzat* een diepe put met een echte putmik erbij waarin een lang hout scharnierde waaraan de putemmer hing. *Grutje* waarschuwde ons vaak voor die put. Ze riep dan: "*Denkt errum dé ge nie te diecht bé de put komt want dan komt 't nekkermenneke!*"

Ik kwam graag bij ons grutje. Vaak gingen we wandelen in de bossen van de *Pilse Bergen*. Daar werd er even gerust en dan toverde ze altijd wel wat tevoorschijn al was het maar 'n *kuukske*. Ze had ook altijd pepermuntjes in haar zak. Op onverklaarbare wijze kreeg ze het

steeds klaar zo'n pepermuntje op een steen in vier even grote stukjes te gooien. Ze gaf dan iedereen een kwart pepermuntje en vertelde daarbij dat ze dat deed omdat we er dan niet in konden stikken. *Grutje* was altijd heel bezorgd voor ons en had oog voor kleine dingen waardoor we graag met haar te doen hadden.

Opa en oma van de kant van onze pa heb ik nooit gekend. Opa, die ze in Reusel het *Fréet Willeke* noemden, is al overleden toen onze pa pas 1 jaar oud was. Dertien jaar later volgde zijn moeder die in Reusel bekend was als *Bonne Jôn* (Daniëls). Onze pa was dus al wees toen hij pas 14 jaar oud was. Gelukkig werd het gezin opgevangen door ome Kees *Kwak* (van Kaethoven) en zijn vrouw tante Piet van Limpt. Onze pa heeft altijd verteld dat hij bij hen een goed nieuw thuis kreeg waarvoor hij veel waardering had. Ome Kees en tante Piet hebben we altijd beschouwd als vervangende opa en oma en hebben met hen

Maria van Gompel tijdens haar Eerste Communie in 1951. Het mooie bruidskleedje is gemaakt van een parachute.

Van links naar rechts de zusjes Joke, Maria, Nellie en Sjaan van Limpt omstreeks 1945. Ze woonden toen nog aan de Grens.

altijd een hechte band gehad. Toen onze pa al getrouwd was zocht hij hen nog bijna dagelijks even op. Met hun dochter Ria onderhoud ik nog steeds een goed contact, vertelt Maria.

Huwelijksbootje

Na zijn lagereschooltijd ging onze pa werken in de sigarenfabriek van d'n Aida, die vooraan in de Lensheuvel stond. Na een inwerkperiode werd hij daar een goede sigarenmaker. Vermoedelijk heeft hij daar in de fabriek zijn bijnaam *Jijs* gekregen. Hij was toen toentertijd vrij klein. Een jonge vrouwelijke Belgische collega zou hem daarom '*Jijsje*' genoemd, een troetelnaam. Op een sigarenfabriek was dat genoeg om een bijnaam te krijgen, waarmee je het je verdere leven moest doen.

Ons moeder werkte in die tijd als deksorteester bij sigarenfabrikant Majois in Tilburg. Het was secuur werk waarbij de tabaksbladen op kwaliteit beoordeeld werden. Tijdens een Reusel Kermis leerden mijn ouders elkaar kennen en even daarna raakten ze definitief met elkaar bevriend. Dat die vriendschap juist met Reusel Kermis begon was niet verwonderlijk want dat was een van de spaarzame gelegenheden waarbij jongens en meisjes elkaar

konden en mochten ontmoeten. Bij ons *grutje* viel onze pa, ondanks dat hij een wees was, al direct in de smaak. Ze heeft hem wel eens verdedigd als anderen daarover opmerkingen maakten tegen haar. Dus stond er niet veel meer in de weg om in het huwelijksbootje te

Maria van Limpt als negermeisje, ze deed mee aan de kindsheidoptocht van 1960.

kunnen stappen, wat op 7 oktober 1939 ook gebeurde.

Ernstig ziek

Eerst zijn onze pa en ons moeder op kamers gaan wonen bij Tineske Sanders en zijn vrouw Cato de Bie in de Lensheuvel. Daar zijn hun oudste kinderen, mijn zusjes Sjaan en Jo geboren. Daarna zijn mijn ouders verhuisd naar d'n Heikant (nu Pikoreistraat) waar ze gingen wonen in een boerderij van Jan *Tuut* (Dirkx). Daar is eerst ons Nel geboren waarna ik daar op 7 oktober 1943 het levenslicht zag. Het was een bijzondere dag want op die dag waren ze precies 4 jaar getrouwd en bovendien was het ook de verjaardag van ons moeder.

In juli 1944 werd ik met een ernstige stoornis van de ingewanden opgenomen in het St. Jozefziekenhuis te Eindhoven. Het ging heel slecht met mij, ik had bloedarmoede en kon bovendien geen staalpillen verdragen. Uiteindelijk ben ik met bloed van onze pa in leven gehouden. In 1944 vorderde het Duitse leger het ziekenhuis. We werden overgebracht naar een school bij de Gerarduskerk waarin een noodziekenhuis was ingericht. Toen ik in januari 1945 weer zover hersteld was dat ik naar huis mocht woog ik geen gram meer dan 11 maanden daarvoor. Er is mij verteld dat ik daar op heel jonge leeftijd heb leren praten. De keren dat *grutje* van 't Holland op bezoek kwam zei ik tegen haar: "Hoed af, jas uit en thuis blijven." Met dat laatste bedoelde ik bij mij blijven omdat ik dacht dat het ziekenhuis mijn thuis was.

Het was een tijd waarin mijn ouders in de geldzorgen zaten. Na aftrek van de ziekenhuiskosten hielden ze van de 30 gulden weekgeld van onze pa nog maar 25 cent over. Die 25 cent moest bovendien nog in het *missiebuske* worden gedaan. Ons gezin moest draaiende gehouden worden met bijverdiensten van onze pa. Een van die bijverdiensten was smokkelen. Op een keer werd hij samen met Woute Piet betrapt en moest toen zijn fiets afgeven. Door

dit voorval gingen zijn verdiensten weer grotendeels teniet. Gelukkig was hij ook nog wat bijverdiensten als verzekeringsagent. Eerst had hij een agentschap voor de HAV-bank die later overging in de Holland-Utrecht gevolgd door AMEV en tenslotte Fortis. Al bij al was het niet genoeg om rond te kunnen komen, elke cent moest daarom twee keer omgedraaid worden. Toch speelden mijn ouders het klaar om bij hun bezoek aan mij in het ziekenhuis krentenmik en lever mee te brengen omdat dat voor mij goed zou zijn wegens mijn bloedarmoede. Hun geldzorgen zouden echter veel minder zijn geweest als de toegezegde steun waar ze voor mijn verpleging recht op hadden door de gemeente op correcte wijze was afgehandeld, vertelt Maria.

Niemandslaan

Door oorlogshandelingen waren er in 1944 in Reusel een aantal boerderijen afgebrand waardoor de boerderij aan d'n Heikant waarin ons gezin woonde nodig was om te boeren. Gelukkig kon ons gezin gaan wonen in een huis van Frans Hoek (Vosters). Het stond aan de Reuselse Grens, voorbij het grenskantoor in het zogenaamde niemandslaan. Ook de gezinnen van *Woute Piet* (van Gompel) en van ome Thoemes Sanders en tante Nel van Herk kwamen daarin terecht.

Tegenover ons huis stond het café van Jules van Steenbergen en zijn vrouw Marie. Daarnaast woonden Dominique van Steenbergen met zijn gezin. In het niemandslaan aan de Grens is onze tweeling Kees en Wim en ons Toos geboren.

Aan de Grens heerste onder de burens een grote eensgezindheid en we hadden veel met elkaar op. Er zijn daaruit vriendschappen ontstaan die levenslang hebben geduurd. Zo ben ik met Maria, de dochter van Jules van Steenbergen, altijd bevriend gebleven. Toen we verhuisd waren zijn we *Woute Piet* en zijn vrouw Lies blijven bezoeken. Wanneer er bij hen een varken was geslacht mochten we er *smorspôtje*

Het gezin van Janus en Anna van Limpt toen ze in 1945 nog aan de Grens woonden. Ze stonden hier met hun oudste 4 kinderen voor de 'schopskooi' van Woute Piet.

gaan eten. Heerlijk was dat!

Later mocht ik als 12-jarig meisje met Lies van *Woute Piet* op bedevaart naar het Belgische Beauraing. We vetrokken vanuit Reusel met maar liefst 32 bussen met mensen die uit de verre omtrek kwamen. Een reis die voor mij onvergetelijk en indrukwekkend was.

Het 17-jarige tienermeisje Maria van Limpt in 1960.

Naar school

De eerste keer dat ik naar de kleuterschool ging, woonden we nog aan de Grens. Onze pa bracht me er op mijn eerste schooldag naar toe, achter op zijn fiets. Ik herinner me nog het mooie schoolgebouw met het bekende Kindje-Jezus beeldje hoog in de topgevel. Helaas kwam ik bij de strenge zuster Margarita terecht en niet bij de aardige zuster Rosalie. Toen ik op de eerste schooldag bleef huilen voelde ik aan den lijve hoe onaardig deze zuster was om mij stil te krijgen.

In 1949 konden mijn ouders het door oorlogshandelingen zwaar beschadigde huis kopen van tante Miet Coppens-Daniëls, die we Miet-tante noemden. Het stond rechts naast de winkel van Megens in de Kerkstraat en viel onder de steunmaatregelen van de zogenaamde 'oorlogsopbouw'. Met die steun van de stichting 'Eigen huis' en wat geleend geld werd daar een nieuw huis gebouwd. Het bezit van een eigen huis was voor mijn ouders een droom die uitkwam, kan ik me nog goed herinneren.

In de Kerkstraat zijn onze Fried, Harrie, Johan en Nico geboren waarna ons elftal compleet was. Onze buren aan de rechterkant waren achtereenvolgens het gezin van 't Suikerlepeltje (Dirkx), het gezin van Janus de Vlooi (van Limpt), Pietje van Graote (van Limpt). Later, toen Pietje van Graote daarnaast een nieuw huis bouwde, kwam er het gezin van Woute Piet te wonen, onze vrienden uit de tijd toen we nog aan de Grens woonden. We kregen er snel *goeien aord* en troffen ook in de Kerkstraat een goede buurt. Bovendien woonden we midden in centrum wat gemakkelijk was zo dicht bij scholen en kerk. Voor onze pa was het ook belangrijk in de dorpskern te wonen omdat hij zo voor zijn verzekeringswerk dichtbij zijn klanten was. Zijn verzekeringswerk kreeg door zijn klantvriendelijkheid een goede naam in Reusel waardoor zijn klantenkring en daarmee zijn inkomsten groeiden. Tijdens een bijeenkomst bij ons thuis bedacht de Reuselse kapelaan van Roesel eens in een lollige bui de slogan: "Wees wijs verzeker je bij Jijs!" Dat vond onze pa zo mooi dat hij die slogan in zijn advertenties gebruikte.

Tijdens mijn lagereschooltijd waren mijn belangrijkste vriendinnetjes Sjan Lathouwers en Thea Panjoel, later toen ik op de huishoudschool zat werd dat Anneke van Harrieke van Graote (van Limpt). Ik was niet iemand die uit de band sprong en vooraan in de rij stond bij het uithalen van kattenkwaad. Juist het tegenovergestelde was waar, ik was eerder voorzichtig en bezorgd dat mijn vriendinnetjes iets zouden overkomen. Op school was ik een gemiddelde leerling, mijn favoriete vakken waren aardrijkskunde en geschiedenis.

De dag van mijn Eerste Communie herinner ik me nog heel goed. Mijn bruidskleedje was gemaakt van een parachute die in 1944 na de bevrijding van Reusel ergens was achtergebleven. Voor mij was de voorbereiding op school en in de kerk en de dag zelf een

De familie van Limpt bij hun huis in de Kerkstraat in juli 1949. Behalve vader Janus en moeder Anna en hun eerste 7 kinderen herkennen we het Suikerlepeltje (Toon Dirkx) met zijn vrouw Stiena Sweijen, Ria Kaethoven en Theo ten Bult met zijn vrouw Jana van Herk.

Op 19 april 1965 vierden Maria van Limpt en Jan van Gompel hun verlovingsfeest. Hun kleine neefje Willie van den Bossche hielp mee bij het uitpakken van een cadeau.

Trouwdag van Jan en Maria van Gompel op 12 november 1965. Bij het verlaten van de kerk wordt het jonge bruidspaar door de leden van de pioniersgroep van de VKAJ toegezongen met het Marialied 'de morgenlicht'. Op de voorgrond bruidsmeisje Karien Prut (van Limpt) en bruidsjonker Johan Jijs (van Limpt).

Nico en Johan, de jongste broertjes van Maria van Limpt tijdens de trouwdag van hun zus Maria, op 12 november 1965. Johan was daarbij bruidsjonker.

overweldigend feest, kan ik me nog goed herinneren.

Juffrouw Clara, die de derde klas deed, was een heel lief mens. Toen oma van 't Holland overleden was nam ze mij apart om met me te praten en te troosten. Van de andere kant begreep ik niet helemaal dat de stemming tijdens de begrafenis van oma zo bedrukt was. Immers ze lag toch mooi in de kist en er was van alles te eten zoals verse broodjes. Voor mij kwam het meer over als een feest. Temeer nog omdat ik er samen met mijn nichtjes en neefjes 'Jan Huijgen in de ton' en 'zakdoekje leggen' kon spelen.

Van juffrouw Clara leerde ik een versje bestaande uit negen coupletten dat ik mocht voordragen toen tante An en ome Piet van Herk trouwden. De eerste drie coupletten ken ik nog steeds. Om dat duidelijk te maken draagt Maria die coupletten spontaan en vlekkeloos voor.

Ouderlijk gezin

We waren thuis met elf kinderen, het was een groot hecht gezin. De zondagen stonden voor een deel in het teken van het kerkbezoek. Meestal gingen we 2 keer naar de mis en 's middags naar het lof. In mijn kajotstertijd ging ik na het lof ook nog naar de Maria congregatie. De kerk nam bij ons thuis een belangrijke plaats in. Zelf heb ik dat ook altijd als waardevol ervaren en kom nog steeds graag in de kerk.

Ons moeder wist het met eenvoudige dingen thuis gezellig te maken. Zo maakte ze gebakjes van beschuiten waarop halve perziken uit eigen tuin werden gelegd die in de oven gebakken werden. Ook maakte ze bijvoorbeeld bij verjaardagen, zogenaamde 'crème de beurre' die we heel lekker vonden. Het hoofdbestanddeel bestond uit een crème die gemaakt werd van margarine, basterdsuiker en een scheutje koffie. Door dat mengsel heel snel te kloppen en tijdje koel te laten staan ontstond er een opgesteven massa. Daarmee bouwde ze een gelaagde taart

V.l.n.r. Graord met zijn vrouw Cato van Gompel-Rijkers en Janus met zijn vrouw Anna van Limpt-van Herk, de trotse ouders van op 12 november 1965 getrouwde Jan en Maria van Gompel.

Het gelukkige bruidspaar Jan en Maria van Gompel voor ze na de trouwplechtigheid de Reuselse kerk uitgingen.

op bestaande uit lagen in koffie gedoopte Brusselsekermis-koekjes afgewisseld met lagen 'crème de beurre'. De ongeveer 10 centimeter hoge taart werd afgesmeerd met de 'crème de beurre' en versierd met strooisel, bijvoorbeeld hagelslag waarin hartelijk gefeliciteerd kon worden geschreven. Het bezoek, bestaande uit familie, vriendjes en vriendinnetjes, kreeg dan ieder een stukje 'crème de beurre', een lekkernij die iedereen heerlijk vond! Onze pa hield van samen gezelschapspelletjes doen en van zingen en vertellen. Hij was tientallen jaren bij de zangvereniging die haar avonden had onder regie en in het café van *Jefke* van der Heijden in de Lensheuvel. Ook was hij een verdienstelijke toneelspeler bij het Reusels Toneel.

Bij ons thuis was het vaak een zoete inval. Door ons groot gezin hadden we al veel aanloop. Bovendien kwam er ook veel bezoek door de activiteiten van onze pa en ons moeder. Onze pa had te maken met de klanten van zijn verzekeringswerk en was bovendien een actief lid van de *Guld* (St. Jorisgilde), de Zultclub en de eerder genoemde zang- en toneelvereniging. Ons moeder kreeg ook vaak bezoek o.a. door haar bestuursactiviteiten voor de KAV (Katholieke Arbeiders Vrouwen). Het bezoek werd altijd gastvrij ontvangen, daar zorgden onze ouders wel voor, vertelt Maria.

Kajotsters

Op mijn 15de jaar werd ik lid van de VKAJ, in Reusel de Kajotsters genoemd. De bijeenkomsten waren in het patronaat en later in de toneelzaal van het oude fraterklooster. Binnen de kajotsters was er nog een zogenaamde pioniersgroep waar ik ook lid van was. De andere leden die ik me nog herinner zijn Mariet van Limpt, Sjaan van Eijk, Ria Daniëls, Mien Gijbels, Cor Noerus (van Limpt), Truus Maas, Ria Hendrikx, Ria van Limpt en Net van Gorp. Op vrijdagavond hield kapelaan van Abeelen gespreksavonden over allerlei thema's die ik heel interessant vond.

Bij de kajotsters deden we verder aan culturele activiteiten zoals toneel & spel, declamatie en zang. Onze opvoering van het toneelstukje 'Sneeuwwitje en de zeven dwergen' tijdens de carnavalsdagen is daar een voorbeeld van. We droegen allemaal een uniform bestaande uit een witte blouse en blauwe rok. Verder kan ik me nog de deelname herinneren van de Kindsheidoptochten in Reusel en de bedevaart naar 'Sint Gerardus' in de Weebos en 'Onze Lieve Vrouw ter Eijk' in Meerveldhoven. Ook zijn we een weekje op vakantie geweest in het Gelderse Rheden. Het was een mooie tijd en ik ben daarom tot aan mijn trouwdag de kajotsters trouw gebleven, vertelt Maria.

Werken

Na mijn lagere schooltijd ben ik eerst gaan werken bij Otten confectie aan de Turnhoutseweg. Toen ik in de huishouding moest helpen i.v.m. de geboorte van onze Nico ben ik daar gestopt. Na die periode ben ik even hulp in de huishouding geweest bij d'n Brouwer (Kerkhofs) in de Lensheuvel. Dat lag me niet zo en ik was daarom blij dat ik in de Centra-winkel van Louis en Corrie van Hoppe kon beginnen. Ik had bij hen goed d'n aord. Het was voor mij dan ook een schok toen Louis van Hoppe overleed en er met de winkel gestopt werd.

Gelukkig kon ik weer aan de slag op het kantoor van sigarenfabrikant Velasques in Meerveldhoven. Daar kwam ik terecht in de mechanische administratie, waar ponskaarten werden gemaakt. Dagelijks vertrok er vanuit Reusel een speciaal busje naar mijn werk. Behalve mijn vriendin Anneke van Harrie van Graote (van Limpt) werkten El Spekmuis (van Limpt) en enkele andere meisjes daar ook. Tot aan de geboorte van onze zoon Gertjan heb ik bij Velasques gewerkt.

Trouwen

Op mijn zestiende ging ik naar de dansles in café-zaal de Valk. De eerste les moest ik missen omdat ik een week te laat zestien werd. Tijdens de dansles lieten Jan van

Jan en Maria van Gompel maakten in oktober 2007 een rondreis door Israël. Hier leggen ze hun handen op de bekende ster in de geboortekerk van Bethlehem.

Gompel en ik een oogje op elkaar vallen. Dit was het prille begin van een band die tot op de dag van vandaag voortduurt. Na de danslesperiode gingen we om de andere week op zondag dansen bij

Jônnekes in 'Klein Amsterdam'. We hebben een verkeringstijd gehad van ongeveer viereneenhalf jaar met ups en downs. In die tijd hebben we samen een paar vakantiereisjes gemaakt. Zo zijn we eens een paar

Jan en Maria van Gompel in Lourdes op 24 mei 2005. Tussen hen in pater Gerard van Beers die de 2 reusachtige kaarsen had gewijd. Een kaars was van de intenties van de pelgrims uit de bus en een kaars van hun naasten. De kaarsen waren gekocht en opgemaakt in 'Petit Lourdes', een winkeltje waar Maria na al die jaren geen onbekende meer is.

De leden van het eerste uur tijdens het diamanten jubileum van de Reuselse K.V.B. op 23 april 1997. Zittende v.l.n.r. To Sanders-van de Velde, Wies Gevers-Faes en Elisa Peeters-Klessens, staande v.l.n.r. Anna van Limpt-van Herk, Mieke van Beers-Lavrijsen en Sjan van der Heijden-van Hoof.

Op 6 mei 1987 werd het gouden jubileumfeest van de Reuselse Katholieke Vrouwen Beweging gevierd. Hier huldigde Maria van Gompel de leden Emmerance Lemmens-Krekels en haar moeder Anna van Limpt-van Herk. Het waren de enige nog in leven zijnde kernleden van de oprichting van de Katholieke Arbeiders Vrouwen (K.A.V.) te Reusel.

dagen op vakantie geweest bij tante Nel, een tante van Jan in den Haag en ook 4 dagen in het Luxemburgse Diekirch. In de zomer van 1965 zijn we verloofd. Wij vonden dat onze verloving waarde moest hebben zoals dat bij een kajotter en kajotster paste. Het begon in de kerk met een mis die was opgedragen aan de vroeg overleden Harrie van Gompel, een broer van Jan. Kapelaan van Abeelen wijdde voor de mis onze ringen die we van toen af volgens katholiek gebruik aan de rechterhand mochten dragen. Bij ons thuis werd onze verlovingsdag voortgezet met een receptie en een gezellig familiefeestje.

Een half jaar later, op 12 november 1965, zijn we getrouwd. Eerst hebben we op kamers gewoond in de Kerkstraat. Dat was in het huis waar voorheen Harrie Klet met zijn gezin woonde. In dat huis woonde ook Jan den Brouwer met zijn vrouw Riek van de Páächter (Rooijmans). In 1967 is daar onze zoon Gertjan geboren.

In 1967 heeft onze Jan samen met zijn broers en schoonbroers voor

ons een eigen huis gebouwd in de Hoogakker waar we inmiddels al 42 jaar wonen. Daar is in 1968 onze dochter Anky geboren, waarmee ons gezin compleet was.

Katholieke Arbeiders Vrouwen (K.A.V.)

De Reuselse K.A.V. is op 4 april 1937 opgericht, het was de eerste katholieke Vrouwenbeweging in Brabant. Ons moeder was een van de kernleden en behoorde tot de eerste bestuursleden. In 1967 ben ik lid geworden van de K.A.V. Zeven jaar later vroeg de toenmalige voorzitter Gon Wouters me voor het bestuur. Om me over te halen zei ze toen: "Jullie moeder hi 't ok gekund dus kunde gé ut ok".

Na een jaar bestuurslid kreeg ik de secretarisfunctie toebedeeld en heb dat 10 jaar gedaan. In januari 1985 werd ik met algemene stemmen gekozen tot voorzitter en volgde daarmee Wies Pijs op. Na 25 jaar voorzitter te zijn geweest ben ik er in januari jongstleden mee gestopt. Tijdens mijn voorzitterschap is er heel veel gebeurd, zo is de naam van de beweging veranderd van K.A.V. naar V.N.K.V. naar uiteindelijk K.V.B. (Katholieke Vrouwen Beweging). Als vertegenwoordigster van de Reuselse vrouwenbeweging ben ik 12 jaar lid geweest van de overkoepelende 'Werkgroep Kring Eersel' en heb 10 jaar deelgenomen aan het 'Gebruikersoverleg gezondheidszorg de Kempen' en aan de 'Klankbordgroep Ziekenhuizen'. Heugelijke gebeurtenissen tijdens mijn voorzitterschap waren het gouden, diamanten en platina bestaan van de Reuselse vrouwenbeweging. Het waren mooie drukbezochte feestelijke gebeurtenissen waar ik met veel plezier aan terugdenk.

Een groot succes en een jaarlijks hoogtepunt waren de toneelavonden. De toneelspeelsters kwamen uit de Reuselse vrouwenbeweging. Belangrijke rollen werden ingevuld door Mieke Lat (van de Vondervoort), Ria Prut (Klessens), Lies van Nollekes (van Limpt), Petra van Ham, Mai Lemmens en Annie Rat (Gevers). Sommigen hebben

Moeder, oma en superoma Anna van Limpt-van Herk vierde op 2 oktober 2005 haar 89ste verjaardag, samen met haar grote schare kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Haar jawoord op 7 oktober 1939 heeft heel wat teweeg gebracht!

wel 25 jaar meegespeeld. Frater Evidius, Karel van Hoppe en Jack Wouters zijn belangrijke regisseurs geweest en hebben prachtig vakwerk afgeleverd.

Voor de tiende keer mag ik de mede-organisator zijn van de Lourdesreis voor leden van de vrouwenbeweging. Een bijdrage te mogen leveren en te mogen ervaren dat mensen in Lourdes kracht vinden om daarmee beter in het leven te komen staan doet me altijd weer heel veel deugd.

Mijn belangrijkste drijfveer voor de vrouwenbeweging is het de leden naar de zin te maken. Daarbij moest jaarlijks een breed programma handen en voeten gegeven worden waarin ontspanning, voorlichting, scholing, vorming en cultuur aan bod komen.

Dat alles heeft me veel tijd en zorg gekost maar het heeft ook veel opgeleverd. Ik wil niet zeggen dat het altijd even gemakkelijk ging en ik heb ook fouten gemaakt. Maar door saamenhorigheid, goede omgangsvormen en overleg kwamen we altijd weer tot een oplossing. Ik heb mogen samenwerken met veel goede medebestuurders. Maar als ik toch voorbeelden mag noemen van bestuurders waar ik heel veel waardering voor heb en voor mij voorbeelden waren, zijn o.a. Jana Butterbrod en Jo van Dijsseldonk.

Ook ben ik veel dank verschuldigd aan onze Jan en de kinderen. Zonder hun steun had ik al die tijd en energie niet in de vrouwenbeweging kunnen steken. De Koninklijke Onderscheiding die ik daarvoor op 29 april 1999 heb

mogen ontvangen hebben zij dan ook voor een groot deel verdiend.

De dag van vandaag

Jan en ik hebben vier kleinkinderen, drie meisjes en een jongen. We zijn heel trots op hen en altijd blij als

Maria en Jan van Gompel worden hier geflankeerd door hun 2 kinderen Gertjan en Anky tijdens hun 40-jarig huwelijksfeest op 12 november 2005.

Op 29 april 1999 ontving Maria van Gompel-van Limpt uit handen van burgemeester Letty Demmers-van der Geest een Koninklijke Onderscheiding voor de vele jaren die ze ten diensten stond voor de Katholieke Vrouwen Beweging (K.V.B) en al het andere vrijwilligerswerk. Ook haar man Jan werd in de bloemen gezet.

ze op bezoek komen. Samen met hen treinreizen maken heb ik altijd graag gedaan en waren mooie belevenissen voor mij.

Nu mijn voorzitterschap van de vrouwenbeweging achter de rug is hoop ik meer tijd te krijgen om uitgestelde werkzaamheden en

De trotse oma en opa Maria en Jan van Gompel vierden op 12 november 2005 hun 40-jarig huwelijksfeest. V.l.n.r. hun kleinkinderen Sharon, Siebe, Alissa en Sophie, de jongste van het kwartet.

administratie onder handen te gaan nemen. Boven ligt een kamer vol met papieren en spullen waar ik nog veel werk mee heb.

De komende jaren hoop ik meer werk te maken van mijn liefhebberijen zoals keyboard spelen, lezen en puzzelen en samen met onze Jan op reis gaan en genieten van de dingen die op onze weg komen, vertelt Maria tot slot.

Slot

Maria heeft haar verhaal op een vlotte open manier verteld. Ze vindt het geloof heel belangrijk en interessant en is dat haar hele leven trouw gebleven. Met veel respect vertelt ze over haar grootouders. Vooral over *grutje van 't Holland* die ze zelf nog heeft meegemaakt. Dat geldt ook voor haar ouders waarvan ze vertelt dat ze soms met weinig middelen 11 kinderen hebben grootgebracht en hebben gezorgd voor een hechte familieband maar vooral ook voor een *wéérm nest*. Samen met haar Jan heeft ze zorgelijke en verdrietige tijden meegemaakt. Ze zijn nog niet geheel zonder zorgen maar die hebben ze een plaats weten te geven.

Maria dwingt respect af voor de vele jaren die ze zich in de sporen van haar moeder heeft ingezet voor het werk voor de Reuselse Vrouwenbeweging, waarmee ze in januari jongstleden, na 36 bestuursjaren waarvan 25 jaar voorzitterschap, is gestopt.

Het is niet toevallig dat Maria is gevraagd om mee te werken aan het boekje 'Brabant weerbaar in de wereld'. Het verhaalt over 25 jaar sociaal-economische ontwikkeling in de Noord-Brabantse samenleving. Haar verhaal daarin gaat over de rol en het belang van de Katholieke Vrouwenbeweging Brabant tijdens de laatste decennia. Om wat ze is en wat ze heeft gedaan mogen met recht vaststellen dat Maria van Janus *Jijs* en van Anna van *Hollandse Sjo* een echte Reuselse genoemd mag worden.